Mats Parner

Med valet i backspegeln: Liberalerna och Sverigedemokraterna

Liberalerna – Partiet som har förlorat sin själ

Jag vill inte påstå att några systemfel präglade den nyligen genomlidna svenska valrörelsen. Detta vore att överdriva. Men det fanns tyvärr en hel del som skavde och skavde ganska rejält. Låt mig förtydliga och exemplifiera:

Det bokstavligen vimlade av opinionsundersökningar dagarna före den 13 september. Gemensamt för nära nog alla dessa undersökningar var att de underskattade Moderaternas stöd i folkdjupet samtidigt som stödet för Sverigedemokraterna överskattades. Det som framför allt intresserar mig är emellertid Liberalernas anmärkningsvärda framfart på uppploppsrakan. Efter att i fyra års tid konstant ha skvalpat omkring med ett väljarstöd i storleksordningen 2,0 procent (plus minus enstaka tiondelar), bokfördes man dygnen före valet för såväl 5,4 som 5,5 och 5,8 procent.

Det betyder ju att stödröstandet inleddes redan före själva valdagen med syftet att möjliggöra fortsatt riksdagsnärvaro för Liberalerna och, i förlängningen, ytterligare en Tidö-regim med ett tiotal ministrar från Sverigedemokraterna.

Nu fick L-partiet till sist 5,3 procent av rösterna, vilket stod klart efter att den finita sammanräkningen offentliggjorts (kl. 14:21 den 17 september). Men bara ca 30 procent av slutresultatet på 5,3 kom från övertygade liberaler – dvs varma Simona Mohamsson-anhängare – medan 70 procent levererades av väljare, som till stora delar var moderater och, i mindre omfattning, KD- och SD-sympatisörer. Simona-fansen svarade alltså för blott 1,6 procent (5,3 x 0,30) av rösterna. Återstoden var stödröster.

Jag är inte motståndare till stödröstandet i sig. Det tillhör själva spelet och är demokratiskt oantastligt eller näst intill. Men jag menar att de ymnigt förekommande opinionsundersökningarna i valrörelsens slutskede kom att bli en av de faktorer, kanske den viktigaste, som både stimulerade och möjliggjorde taktik- och stödröstandet på Liberalerna.

Opinionsinstituten förvänder vår syn och spelar tveksamma roller även på andra vis. ”Det är ju vi som styr” skulle de med en lätt Jan Långben-travesti kunna utbrista. De politiska sakfrågorna tonas ner och ersätts av personfrågor med partiledarna som alltför självklara frontfigurer från dag till annan.

Den massmediala dramaturgin gynnade också Liberalerna. Då opinionsundersökningarna lät förstå att partiet med ens såg ut att återuppstå från de döda likt en fågel Fenix ur askan, så fick vår medievärlds alla nyhetsredaktörer eld i baken och ordförande Simona M på samma gång klippkort till Rapport- och Aktuellt-studion. Medielogiken är sådan. Som grädde på snömoset fick Liberalernas kvinnliga hövding draghjälp av sin Tidö-kollega Jimmie Åkesson som, föga originellt, hävdade att om L tio dygn före valet ännu inte nått upp till 3,5 procent eller högre i opinionsmätningarna, så borde varje ansvarskännande Tidö-supporter lägga sin röst på M, KD eller (hellre) SD; i annat fall vore rösten bortkastad. Jimmie Å:s utspel fick till följd, även nu enligt gängse medielogik, att han och Simona tussades ihop i Aktuellts 21-sändning, om för att reda ut begreppen eller för att ta heder och ära av varann må vara osagt.

Idag vet vi att de bägge kombattanterna, Simona och Jimmie, precis före Aktuellt-sändningen fått veta att Liberalerna med betryggande marginal överskridit fyraprocentspärren i de opinionsmätningar som offentliggjordes först dagen därpå. Givet detta uteblev självfallet all

den förväntade polemiken mellan de två partiledarna, medan tittarna satt som livs levande frågetecken – åtminstone gjorde jag det. Jag och andra TV-tittare hade ju ännu inte tillgång till facit. Efter en serie uttryckslösa haranger ifrån ömse håll slutade showen med att den fiktiva liberalen Simona gav den principfaste anti-liberalen Jimmie en stor kram, nu för andra gången på kort tid.

Denna omfamning kom att framstå som själva sinnebilden för hela Tidöprojektets fall och svanesång i 2026 års riksdagsval.

Simona M blev tveklöst en av valrörelsens nyckelgestalter. Med aldrig sinande energi förkunnade hon dag som natt att fortsatt Tidö-samarbete var möjligt om och endast om Liberalerna klamrade sig över fyraprocentsbarriären. Detta stämde i och för sig – till skillnad från nästan allt annat hon sade dygnen före valet – samtidigt som påståendet bara kan förstås som ett oblygt försök att tigga röster från icke-liberaler. Om de rödgröna segrar i valet, bedyrade Simona outtröttligt, så kommer vårt land att få den mest ”vänsterlutande” regering som någonsin har drabbat oss. Vi riskerar skyhöga skatter, rekordlåga fängelsestraff, massiv invandring, djup misär och permanent elände, allt enligt vad den liberala parti-ordföranden salvelsefullt predikade.

För det första är ingenting av detta sant. Den regering som Magdalena Andersson förhoppningsvis kan bilda lär bli mindre vänsterinriktad än årtionden av socialdemokratiska ministärer, i vilka Branting, Per Albin, Erlander, Palme och Ingvar Carlsson varit statsministrar. Sant är i däremot att en Tidö-regim 2,0 skulle ha blivit den ojämförligt mest högerextrema i det moderna Sveriges historia, närmast åtföljd av den regering som på tusen och ett sätt har splittrat oss under de gångna fyra åren.

För det andra begriper jag inte hur skattelättnader för de rikaste, drakoniska brottspåföljder, inlåsning av 13-åringar samt hermetiskt tillslutna gränser kan anses vara omistliga liberala prioriteringar. Sådant är i min värld auktoritära staters signum med Turkiet, Ryssland och, idag, Den store Tänkarens Förenta Stater som avskräckande exempel.

Jag säger då och då att alla förnuftiga människor i grund och botten är liberaler. Därutöver är VI (i den mån jag själv hör hemma bland de förnuftiga…) ofta, men inte nödvändigtvis, också något ytterligare, t ex miljövänner, fredsaktivister, centerpartister, socialdemokrater, vänsterpartister o s v. Men vi sluter upp bakom den parlamentariska demokratin och rättsstaten och hyllar principer om jämställdhet, alla människors lika värde, solidaritet med samhällets olycksbarn och i gynnsamma fall anti-imperialism. I så måtto är vi alla liberaler.

Dock inte det liberala partiet under Simona Mohamssons ledning. Under valrörelsen fick vi lära oss att Liberalerna, detta en gång så stolta och självmedvetna parti, nu är ett bihang till Sverigedemokraterna med i väsentliga stycken likartad politisk agenda. Det är en tragisk utveckling. Den är konsekvensen av att Liberalerna har sålt sig, förlorat sin själ och bokstavligen slagit armarna om extremhögern. Om det finns en morgondag värd namnet för detta arma L-parti, så måste man definitivt och oåterkalleligt slå sig fri från samröret med Jimmie Åkessons grabbgäng. Om inte så är den liberala sagan all.

Jag är förvissad om att framtidens svenska valrörelser skulle bli rättvisare och politiskt hälsosammare, om vi slapp opinionsundersökningar en månad eller rentav ett helt kvartal före valdagen.

När Sverigedemokraternas judeförakt ersattes av muslimhat

Någon gång i valrörelsens upptakt beskylldes Aftonbladets politiske chefredaktör Anders Lindberg för att vara ”quisling” eller, med ett annat ord, landsförrädare. Nästföljande dag fick socialdemokraternas partiordförande Magdalena Andersson besked om att också hon kvalade in i landsförräderibranschen. Tillvitelserna saknade i bägge fallen såväl rim som reson. I rollen som exekutor såg vi Richard Jomshof, ledande sverigedemokrat och (ö)känd som en av ”de fyra”.

Det har sitt intresse att Richard J:s otidigheter kan spåras. De har en drygt tjugoårig urkälla.

Källådern är den i Egypten födda och i England bosatta författarinnan Gisèle Littman och hennes verk *Eurabia – The euro-arab axis,* som utgavs på våren år 2005. Littman, idag en gråsprängd pantertant på 93, torde vara mera känd under pseudonymen Bat Ye’or (Nilens dotter) och råkar ha medlemskort i de obotfärdiga konspirationsteoretikernas slutna krets. Redan titeln på hennes bok, Eurabia, luktar pyton eller något ditåt. Hon ansåg när det begav sig att Europa till följd av massiv invandring från Nordafrika och Mellanöstern var på god väg att förvandlas till ett nytt Arabien – Eurabia.

Lyckligtvis kände Bat Ye’or väl till de bärande rollfigurerna i den här skickelsedigra processen: Europas tongivande politiker. Denna kast hade i största hemlighet, och för att säkra kontinuerlig import av olja, accepterat att frivilligt betala en särskild skatt till de oljeproducerande staterna i utbyte mot att dessa, förutom oljan, exporterade delar av sin muslimska befolkning till oss i Europa. Således en smått genial uppgörelse emellan gentlemän. Arabvärldens schejker fick pengar i utbyte mot olja och muslimer!

Om det existerat minsta uns av sanning i Bat Ye’ors äventyrliga teser, så hade det funnits all anledning att skälla de ledande politikerna i Europa för quislingar/landsförrädare. De bedrev ju människohandel i det fördolda helt utan det gemena folkets insyn.

Littmans bok fick EN positiv recension i Sverige. Den recensionen var rent av entusiastisk och trycktes i SD-Kuriren med Richard Jomshof som både chefredaktör och litterär smakdomare. Ja, det går en rät linje från Richard J:s förälskelse i Eurabia-volymen till samme mans dumdrygheter i valrörelsen 2026.

När blev det vitglödgade muslimhatet och kampen mot islam högt prioriterade och konstitutiva inslag i Sverigedemokraternas ideologiska pansar? Den frågan skulle förre statsministern Ulf Kristersson och hans tidigare koalitionspartners med fördel kunna ställa sig. Svaret är att det rör sig om en utveckling, som inleddes 2005, fullbordades hösten 2009 och kröntes med SD:s valframgång och riksdagsinträde i september 2010. Bat Ye’ors Eurabia kan ses som själva startskottet, men influenserna var också andra.

Dit hörde tvillingarna Kent och Ted Ekeroths entré i SD:s medlemskader i början av 2006. I likhet med alla sina nya kamrater var de stenhårda invandringskritiker men samtidigt dedicerade israelvänner till åtskilliga partivänners förvåning men även förtrytelse. Kent praktiserade i några månader på Sveriges ambassad i Tel Aviv men blev resolut utsparkad, när hans SD-vurmande kom i dagen. Broder Ted, å sin sida, utsågs våren 2006 till mottagare av det prestigefyllda hederspriset *Herzl Award*, ämnat för yngre personer som gjort ”exceptionella insatser för Israel och för sionismen”. När Sionistiska Federationen, prisets instiftare, fick vetskap om Teds medlemskap i SD, drog man förskräckt öronen åt sig – ett parti grundat av antisemiter och nazister! Ändå valde man till sist att dela ut priset i hopp om att på så sätt undvika massmedial uppmärksamhet.

Idag berömmer sig Sverigedemokraterna av att vara det mest proisraeliska av Sveriges riksdagspartier. Pionjärer i det sammanhanget är tvillingarna Ekeroth. Den ene gjorde karriär

som SD:s internationelle sekreterare (2007) och omsider järnrörsligist, medan den andre har dragit sig undan strålkastarljuset.

Men söndagen den 15 april 2007 vistades Ted Ekeroth som en av få svenskar på en krog i Köpenhamn, där representanter för ”counterjihad”-rörelsen strålade samman från världens alla hörn för att umgås, smida planer och bygga strategier. Konferensen leddes med järnhänder av amerikanen Edward S May, alias Baron Bodissey, och bland övriga deltagare märktes norske bloggaren Fjordman. Denne gutt blev i ett något senare skede en av Anders Behring Breiviks viktigaste mentorer och inspiratörer.

Som framgår av namnet är counter-jihadisterna principfasta jihad-motståndare, men i praktiken är de mer än någonting annat råbarkade islamfiender. Man uppfattar islam snarare som en politisk ideologi med ambitionen att, på sikt, behärska hela jorden än som religion och troslära. Vidare hävdar man att muslimerna i 1400 år har fört krig mot västvärlden och kristenheten samt att detta krig nu är inne i en avgörande fas. Ja, idag handlar det i själva verket, för oss i väst, bokstavligen om att segra eller dö.

Den 18 oktober 2009 höll Kent Ekeroth ett långt tal om islam på SD:s s k landsdagar i nordvästskånska Ljungbyhed med hela partiledningen på första parkett. Med av hänförelse tårfyllda ögon applåderade ”de fyra” och de övriga ca åttio i plenisalen gång efter annan det besinningslösa dravel som en taggad Ekeroth hävde ur sig. Där återfanns hela Bat Ye’or- och counterjihad-paketet i koncentrat: muslimerna är på väg att inta Europa, de ledande politikerna är förrädare, vi lever i slutfasen av ett 1400-årigt krig, en strid på kniven förestår – och, som slutkläm, *islam är vår tids nazism*.

Redan nästföljande dag, 19 oktober, publicerade Jimmie Åkesson i Aftonbladet ett debatt-inlägg i form av ett mera återhållsamt hopkok av de ’sanningar’ som Ekeroth fört till torgs i Ljungbyhed. Dock hette det i Åkessons text att islamiseringen av Sverige är ”vårt största utländska hot sedan världskriget”.

Med Jimmie Å:s stort uppslagna och mycket uppmärksammade artikel hade Sverigedemo-kraterna nu definitivt etablerat sig som ett mot islam och dess trosutövare djupt fientligt parti. Detta betyder INTE att SD:s antisemitism tillhör det förgångna – endast att den är dold. Jag vill påminna om att SD så pass sent som i valkampanjen 1998, då Åkesson och Björn Söder hade varit partimedlemmar i fyra år, bjöd in den tidigare SS-mannen och nazisten Franz Schönhuber som huvudtalare vid ett av sina valmöten.

Det finns utan tvivel avarter av islam. Ayatollah Khomeinis fatwa mot Salman Rushdie 1989, al Qaida-marodörernas WTC-attack den 11 september 2001 och de bestialiska fundamenta-listernas terrordåd i Frankrike, Belgien, Spanien, England o s v genom åren är talande exempel. Men det är långt ifrån hela bilden. En nyanserad syn på tingens ordning, fjärran SD-propagandan, får den som läser boken *Öppna era hjärtan: berättelsen om hur islam blev Sveriges näst största religion och Sverigedemokraterna vårt lands näst största parti* (Norstedts, 2026) av Simon Sorgenfrei. Författaren, uppväxt i Kristinehamn, är professor i religionsvetenskap och en mästare i konsten att förmedla kunskaper och insikter på ett lika uppbyggligt som lättillgängligt sätt.